

Ježíšův vjezd do Jeruzaléma

1. čtení:

kázání: Mt 21,1-11

Bratři a sestry,

je Květná Neděle. Začíná Velikonoční týden, poslední týden půstu. A tradičně se v kostelích čte příběh o tom, jak Ježíš před židovskými Velikonocemi vjíždí do Jeruzaléma. O pár vět dříve vysvětluje svým učedníkům, že to nebude obyčejná cesta, obyčejné oslavení svátku. Ale že očekává, že ho lidé v Jeruzalémě chytí a zabijí. Víte, co jste slyšeli před rokem na Květnou neděli zde v kostele? Ten samý příběh. Ježíšův vjezd do Jeruzaléma. A myslím, že rok před tím taky. Někteří z Vás to slyšeli už třeba 60krát. Takže víte, o co jde. Víte, co se stane, jak to bude vypadat. Tak se trochu omlouvám, že tu zase budu mluvit o tom samém. Já tomu totiž pořád dostatečně nerozumím. Omlouvám se tedy. Možná že vy to chápete už dlouho a já su jediný, komu to furt nedochází.

Co se tehdy stalo, to víme. Ježíš sedne na osla a vjede do hlavního města a zástupy lidí ho oslavují jako přijíždějícího krále. I když je to král nekrál, i když je to triumfální příjezd bez toho triumfu, ti lidé to nějak pochopí, nějak jim dojde, co to znamená, že Ježíš jede na oslovi. Že tak nějak se to píše ve starém proroctví Zachariášově. Takhle prý má přijet skutečný Boží král. Víte, co mi to nejvíc připomíná? Říká se tomu, nebo alespoň říkalo, když jsem byl já mladý, street party. Lidé vyjdou do ulic a zpívají a tančí a radují se. Zástupy lidí, tisíce lidí. Taky jsem něco takového zažil. Včetně toho průvodu. A můžu vám říci, že je to něco. Je to krása. Když se v těch šedých asfaltobetonových ulicích najednou objevíte se spoustou dalších lidí, všichni mají radost a tančí a smějou se. Okolo nás samozřejmě pochodovali kordony policajtů, kteří měli hlídat, abychom se neroztančili příliš. A trochu dál okolo stáli většinou tmavě oblečení lidé, kteří zapadali do toho asfaltu a betonu a mračili se na nás a nechápali, proč na ulici a na silnici, kde mají správně jezdit a smrdět auta a slušní lidé mají spěchat do práce a na nákupy, proč je tam zástup lidí a zpívá a tančí. Proč to nedělají někde za dveřma, schovaní. Aby nerušili městský provoz. Tak když čtu tu zprávu o Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma, vidím podobnou atmosféru, jako na takové pouliční slavnosti, streetparty.

Dobře, víme jak to asi vypadalo, víme i, co to asi mělo znamenat. Oslice, král, proroctví, palmové ratolesti, Hosanna synu Davidovu. Mě ale napadla taková dětinská otázka: Proč? Proč tohle Ježíš dělal? Proč najednou takový veřejný projev, takový masový hepening? Do téhle chvíle Ježíš nic takového nedělal. Ano, taky kolem něj byli zástupy a Ježíš je učil...asi aby něco věděli, v něčem byli proměněni. Taky je uzdravoval. Asi protože byli nemocní a člověku je líp, když je zdravý než nemocný. Taky jim dal několikrát najíst. Asi proto, že měli hlad a člověku je líp, když nemá hlad. Nebo to stím vínem na svatbě. Asi je svatba lepší, když je tam víno. Ale nikdy to nebylo takovéhle divadlo. Nikdy to Ježíšovo jednání nemělo takový velkolepý teatrální charakter. Proč najednou tohle? Ježíš chtěl určitě provokovat. A tohle byla velká provokace tehdejšími duchovními papalášům. Taky chtěl parodovat ty velkolepé vjezdy těch tehdejších velkolepých králů a králiků. Taky v tu chvíli dělal vlastně prorocké gesto nebo naplňoval proroctví ze Starého zákona. Ale to je zase Co. Mě zajímá Proč? Ježíš očekává, že ho dřív nebo později, asi tak do týdne, chytí a budou mučit a zabijí ho. Tak proč teď dělá takovou velkolepou šaškárnu? A to slovo je na místě. Evangelista Matouš píše, že Ježíš nejede na jednom oslu. Ale na dvou zároveň. Nemůžeš sedět na dvou židlích zároveň. Nemůžeš plout na dvou lodích. Tak jak chceš jet na dvou oslech? Jenom si to představte. Já si to teda moc představit neumím. Spíš mi to připadá jako cirkusové číslo. Akorát se tam nepíše, že by Ježíš něco takového trénoval nebo že by to byli trénovaní osli. Jet na dvou oslech zároveň. Su si jistý, že Ježíš aspoň jednou spadnul. A spíš hodněkrát. Nejde jet na dvou oslech zároveň. A když ano, tak u toho asi člověk vypadá? A navíc dělat něco takového pár dní před krutou smrtí? Když to člověk ví?

Připomíná mi to jednu starou paní, kterou jsem znal. Bylo jí skoro devadesát a tak začala se učit maďarsky. A taky tancovat. Myslím, že zkoušela i takové to míchání nápojů. Rozhodně je zkoušela pít. A všichni si mysleli, že se zbláznila. Hlavně její děti. Bylo jí skoro devadesát. A to přece člověk nedělá takové blbosti. Vždyť může kdykoli zemřít. Tak proč se učit maďarštinu. Když se to stejně nejde naučit. A tancovat? A jiný člověk, který se dověděl, že má finální stadium rakoviny a zbývá mu pár týdnů života, začala studovat vysokou školu. Proč? A Ježíš tušil, věděl, že má tak necelý týden života. A tak uspořádal pouliční slavnost a vítání Božího krále a přitom zkoušel jezdit na dvou oslech zároveň. Proč? Jaký to má smysl? Neměl se někde v tichosti o samotě nebo v kruhu nejbližších připravovat na smrt? Modlit se, aby to všechno nějak dobře dopadlo?

Já věřím, že to byl veliký projev Ježíšovi svobody. Svobody v každém okamžiku svého života určovat, kdo jsem. A kým doopravdy chcu být. A jak tím chcu být. Až do konce. To je přece jeden z nejdůležitějších darů, kterým nás Bůh odlišil od zvířat. Svoboda. Svoboda určovat, kdo jsem a kým chcu být a jakým způsobem. Některá zvířata musí před nebezpečím smrti utíkat. A tak utíkají. A klidně dokolečka a některá utíkají, i když už jsou mrtvá. Jiná zase vždycky ztuhnou a čekají smrt. Jiná to nepochopí až do smrti. Člověk jediný má svobodu. Určovat, kým bude a jak. I tváří v tvář konci. A možná to

nejvíc. Blaze člověku, který má až do konce tu svobodu. A není omezen nemocí. Naši zbožní předkové se dokonce modlili: Pane Bože, ochraň nás před nenadálou smrtí. Pane Bože, dej abchom se mohli na smrt připravit a vybrat si způsob, jakým chceme žít a kým chceme být právě i tváří v tvář smrti. A Ježíš byl a chtěl být tohle. Král bez koruny a bez armády. Král kralující bez donucovacích prostředků. A taky král zkoušející jet na dvou oslech zároveň za zpěvu Hou sana Hej sana sana hou sana hej... . I tohle patří k Ježíšovi. Radost, sranda, padání z oslů, zástupy v ulicích, mávání větvema a společný zpěv a smích..tuz bych tam chtěl tehdy být.

Tak to bylo o Ježíšovi. Co my? Co my s tím? Co to znamená nebo může znamenat pro nás? Napadá mě, že i v tomhle příběhu můžeme mít roli. Vlastně několik. Jsou tam Ježíšovi učedníci. A v tu chvíli zrovna poslušní. Ježíš řekne: Tam někde je osel, vlastně dva oslové, tak běžte a přiveďte je. A oni jdou a přivedou je. Poslušnost Ježíšovým slovům. To je dobrá role. Další role? No přece ten osel, oslové. To taky není špatná role. Vlastně se tam o nich mluví nejvíc. Můžu být osel. Ten, který nechá Ježíše dělat vylomeniny a je toho součástí. Jako dobrý osel. Pak tu jsou ty jásající a zpívající davy. Oslavovat v životě Pána Boha. Skutečně oslavovat. I kdyby měl být ten Bůh ostatním za blázna.

Bratři a sestry, nežijeme a neumíráme jen jako jedinci. Každý sám za sebe. Tvoříme tady společenství, církev. No, a jako církev nemáme moc světlé vyhlídky. Ne, že by nám hrozilo pronásledování a mučednická smrt. Zatím to tak nevypadá. Spíš to vypadá na vyhnutí na úbytě a na nezájem. Co s tím? Můžeme se zamračit a nadávat na ostatní, jak kvůli televizi a konzumu kašlou na Pána Boha. A zamračení a nadávající vyhynout. Možná, že vyhyneme. Ale naší svobodou, jak k tomu konci půjdeme. A já myslím, že ten ježíšův příklad je lepší. Až do konce být tím, čím být máme. A takovým způsobem, který je pravdivý. A k tomu patří taky radost a zpěv a třeba padání z oslů. Když mohl náš Mistr a Pán ... Amen